

23 Nisan 2011

14. Anadolu'dan Bir Demet Çiçek projesinin ilk izlenimi sevgili Gamze'den geldi... Gamze projenin yükünü sevgili Pınar'la beraber taşıdı... Çocuklara olan sevgileri yaklaşımları, yaptıkları nasıl anlatılır ki... İLKYAR projeleri ve gönüllüleri ancak şahit olunarak değerlendirilebilir...

Destek veren kuruluş ve kişilere çok teşekkür ediyor saygılarımızı sunuyoruz...

İLKYAR

--

Orda bir YiBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

Ladesim Lades Olsun mu ?

20 Nisan saat 04.45 de kurduğum alarmla ve müthiş bir heyecanla uyandım. Yaklaşık 2.5 aylık bir süre sonunda proje hazırlıkları bitmiş ve kavuşma günü gelmişti. Hemen uyanıp ilk iş olarak telefonu kontrol ettim arayan bir öğretmenimiz var mı diye. Arayan olmamıştı bu saate kadar yani Ankara'ya Anadolu'daki bin bir renkteki çiçeklerimiz daha gelmeye başlamamıştı.

Kendimce gerekli hazırlıkları yaparken 05.30 civarında telefon çalmaya başladı. Elim titreyerek telefona gitti ve ilk çiçeklerimiz Tokat'dan Hatice Hocamızla A.Ş.T.İ ye gelmişti. Çok geçmeden bir telefonla daha öğrendimki Ordu'dan Yasemin hocamız ve ordaki

çiçeklerimizde A.Ş.T.İ ye gelmişlerdi. Hemen karşılama ekibine durumu haber verdim ve bende kavuşma için heyecanlı bir bekleyiş başladı. Renkli renkli kalemlerimle 4-5 kağıda İLKİYAR yazılarını yazdım kenarlarına çiçek yaptım ve onları kaptığım gibi ODTÜ ye Bilim Otobüsümüz ve onun çok kıymetli şoförlerinden Ahmet abimizle buluşmak için yola koyuldum. Ahmet abiyle Yibo' lu kardeşlerimize duyduğumuz özlemleri ve onlarla yaşadığımız anıları paylaşarak sabahın en yoğun trafiği arasından Havaalanına vardık. Elime hazırladığımız İLKİYAR yazılarını aldım ve çıkışların yapıldığı yerde kardeşlerimizi ve onları bize getiren çok değerli öğretmenlerimizi beklemeye başladım. Gaziantep uçağının indiği

anonsu ve çok az bir süre sonra İLKYAR yazısı ve gözlerdeki paha biçilemez ışıltı sayesinde ilk buluşmayla başladı her şey.

Her şey çok kısa bir sürede olupbitti sanki. Gün batarken herkes birbiriyile tanışma kaynaşma fasluna geçmişti. Fakat bu sefer diğer projelerden farklı bir şey vardı o da kardeşlerimizle ilk iletişim aracımız. İlk iletişim aracımız bu sefer çivi değildi kesinlikle. Kim çıkardı inanın hatırlayamıyorum belki Berat belki Muhammet belki Enful belki de Selahattin. Evet bu seferki ilk iletişim aracımız çocuklardan bir cümleydi, önce isimlerimizi öğreniyoruz ve peşine bize diyorlar ki 'Seninle ladesine girelim mi ablacım?'. Bu durumdan habersiz bütün gönüllüler önce bir duraksıyor o sırada bir cümle daha geliyor kardeşlerimizden ' Mektup yazacaksın kazanırsam ona göre'. Bunun üzerine gönüllüler derin bir nefes alıyor ve tamam girelim diyorlar zaten kim buna hayır diyebilir ki....

İlk günün ve uzun yolcuğun vermiş olduğu yorgunluktan eser yok 2. günün sabahında. Ankara Fen Lisesi'ndeki ekip kahvaltuya geçerken bir yandan da soru yağmuruna tutuyor gönüllüleri bugün neler yapacağız diye. Kahvaltımız Bilim Otobüsünün korno sesiyle sona eriyor herkes

montunu şapkasını süyünü alarak otobüse biniyor. Otobüste her koltukta ipile bağlanmış kağıtlar var ellerine alıyor ve inceliyorlar. Asli ablanın hazırladığı şarkı sözleri var o kağıtlarda Hey On Beşli, Çemberimde Gül Oya gibi. Önce herkes şarkıları mırıldanmaya başlıyor kendi kendine. Buna tepkisiz kalamayan gönüllülerimiz sesleri çok iyi olmasa bile

büyük bir sevgiyle ve alkışla tempo tutarak kardeşlerimize destek veriyorlar. Tabii bütün proje boyunca güzel sesiyle otobüsümüze renk katan Elvan hocamızı da unutmamalı (iyi ki varsınız). Diğer ekip ve gece yurtlarında ve ya evlerinde kalan abi ve ablalarımızla buluştuktan sonra bir sohbet havası oluşuyor otobüste. Aynı zamanda 'ladesim lades olsun mu? Bak mektup

yazacaksın kaybedersen ona göre haa..' konuşmaları da devam ederken Anıtkabir'e geliyoruz. Çocuklar çok heyecanlı. Bu zamana kadar kitaplarında gördükleri Ata'mızın mezarını yakından görecekler. Gezi bitene kadar can kulağıyla dinliyorlar rehberlerin anlattıklarını hatta arada sırada kendi bilgilerini rehberlere doğrulattırıyorlar ve onlara ilginç sorular

soruyorlar gözlerindeki parlaklıklarla. Orada kardeşlerimizi en çok etkileyen şey Atatürk'ün gözlerinin sanki bizim üzerimizde imiş hissi uyandıran tablosu. Hepsi anlamak için tekrar tekrar geçiyor önünden ve anlam veremiyorlar. O sırada Ödemiş'li Muammer ile göz göze geliyoruz bana soran gözlerle bakıyor. Bende 'Atatürk yaptığımız her şeyi izliyor ablacım. Bu yüzden onun bin birlik güçle kazanılan vatan topraklarını sonuna kadar korumalı ve çok çalışmalıyız.' demekle yetiniyorum. Çekilen birçok fotoğraftan sonra Akvaryum'a doğru yola koyuluyoruz. Akvaryum'a geldiklerinde önce hepsi içerinin karanlığından korkuyor. Sonra rehberler eşliğinde balık türlerini incelemeye başlıyorlar. En korktukları kısım balıkların

icinden geştikleri yer. Sedef ile Buğra'nun korkuyla balıklara vurmaya başlamaları hala gözümün önünden gitmiyor. En zeyk aldıkları kısım ise oyuktan geçip balıkların arasından fotoğraflarının çekildikleri yer. Birkaçıyla bende fotoğraf çekiniyor ve fotoğraf makinasını devralıyorum. Bir yandan fotoğraf çekiyor bir yandan gülmeden edemiyorum. Mesela

Hamza'nın boynu yetişmiyor zıp zıp zıplayıp duruyor fotoğrafta çıkmak için yardımına Osman abisi koşuyor ve kucagını alıyor sorun çözülüyor. Sedef'in en önde durma sendesi üzerine yanlışlıkla su birikintisinin üzerine oturup pantolonunu ıslatması ve

Deniz Dünyası'nın önünde alınan fotoğrafla son buluyor burda ki gezimiz. Yemeğimizi yiyip Hayvanat Bahçesine geçiyoruz. Çocukların mutlulukları gözlerinden okunuyor. Zürafalar, timsahlar, maymunlar, baykuşlar, köpekler... Hepsini meraklı bakışlarla inceliyorlar ve sorularına gönüllü abi ve ablaların anlattıklarından cevap bulmaya çalışıyorlar ağız ve burunlarına bulaşan pamuk şekerlerini yerken. Hafif bir yorgunlukla hep beraber akşam yemeği için ODTÜ'ye geliyoruz. Herkesi sırayla yemekhaneye alırken bir anda medico da Feramuz'la konuşurken buluyorum kendimi. Her şey her zaman ki gibi o kadar çabuk oluyor ki projeler de. Feramuz Posof'dan gelmiş projemize biraz ateşi var yanakları kızarmış tam ıssırmalık ama o asla böyle bir şeye izin vermez. 3.üncü sınıfta olmasına rağmen olgunluğuyla beni ve doktoru şaşırtıyor. Önce doktor isminin anlamını soruyor. Feramuz'dan hemen cevap geliyor 'Burda da kimse bilmi isminin anlamını..uff.. Galeyi koruyan muhafız demek

yayv.' Bu sırada içiyor iki ölçek ilacını sessizce. Tahlilleri yapılırken bir yandan da Feramuz'la sohbet ediyoruz. Sorduğum sorulara 3.sınıf bir çocuğu kat kat aşan cevaplarıyla beni kendisine hayran bırakıyor beyninin farklı bir şekilde işlediği kesin. İlaçlarımızı alıp dönüyoruz diğer arkadaşlarımızın yanına ve bir gün daha bitmiş oluyor.

3. gün sabah uyanmak hepimiz adına çok zor oluyor. Güzel bir kahvaltı gene kendimize getiriyor bizi. Yoğun bir program gene bizi bekliyor. Önce Anadolu Medeniyetleri müzesini geziyoruz detaylıca. Yemek yedikten sonra Bilim ve Teknoloji müzesine

giriyoruz. Feramuz ve Enfal Eray abinin sorularına verdikleri cevaplarla hemen başrolü kapıyorlar orda da. Batıkent'e metronun son durağına gidiyoruz 2 vagona ayrıklı bir şekilde binebiliyoruz anca. 1. vagonda gırgır şamata şarkılar havada uçuşuyor 2. Vagonda ise işler tam tersi sessizlik ve yoğun bir gözlem hakim. Ulus'a geldiğimizde iniyoruz metrodan bu sefer hareket Eski Meclis'e doğru. Tam Eski Meclis'in kapısından kardeşlerimizle birlikte girerken iskelet anahtarlık satan bir amca yanaştı çocukların yanına. Öbür tarafta da bileklik satan bir abi bileklikleri anlatmaya başladı. Hızla kardeşlerimizi içeriye aldık bu karmaşadan uzaklaşturalım diye. Tam bu sırada iskelet anahtarlık satan amca yanıma gelip çocukların nerelerden geldiklerini sordu. Ona projeye ilgili kısa bir açıklama yaptım ve kardeşlerimizin Yıbo'lu olduklarını söyledim. Kendisinin de Yıbo'lu olduğunu ve çocuklara bir şeyler almak istediğini söyleyerek yanımdan ayrıldı. Aradan 5 dakika sonra elinde 2 poşet

simit ve poaçayla yanuma gelerek buda bizim esnaf arkadaşlarla katkımız olsun diyebilirdi. Ankara'nın göbeğinde yaşanan bu güzel paylaşım için teşekkür etmeye kelimeler yetmedi. Tekrardan çok çok çok teşekkür ederiz iskelet satan amca ve Eski Meclis önündeki esnaf. Bu güzel duygularla programımız yoğun bir şekilde devam etti ve çocukların merakla beklediği akşam eğlencesine geçtik. Akşam yemeğinin ardından eğlence kısmına geçildi. Nasıl oldu bilmiyorum ama bütün kardeşlerimizi sahnedeymi oynuyorlardı gönüllülerle. Salonun en küçüklerinden ve en zayıflarından Hamza kucaktan kucağına doluşuyordu. Sahnede gözlerim bir anda Feramuz'u aramaya başladı çünkü o daha tam iyileşememişti ve terlememesi gerekiyordu. Salonun boş kısmında gördüm Posof'un temsilcisini ve hemen yanına koştum. Zor adım atıyordu maalesef spor ayakkabısı vurmıştu ayağını ve büyük bir hırsla minicik elleriyle oynamaya devam ediyordu. Önce sessizce onu izledim ve sordum 'Hangi yöre oynuyorsun Feramuz?' hemen cevap geldi tabii 'Sen bilmen bize okulda öğrettiler arkadaşlarım yarın 23 Nisan'da gösteri yapacaklar benimde içim gitti burda oynuyuverem didim.' Bu cevap üzerine uzaktan onu izleyip alkış tutmakla yetindim bir süre ama sonra dayanamadı geldi bana da öğretti. Sen çok yaşa Feramuz emi... Aslında o eğlence ilkyar projelerininin tam bir özeti gibiydi dıştan bakıldığında. Öğretmenlerin öğrencilerle ve gönüllülerle doyusuya oynayışı, projede tanışan Oğuzeli Yibo'dan Dilber ve Yunak Yibo'dan Meral'in omuz omuza çıkıp şarkı söylemesi, İspir Yibo'dan Mehmet hocamızla Kiraz Yibo'dan Gözde'nin mikrofondaki birlikte şarkı söylüyorlarmış gibi yapıp kafa sallamaları işte mutluluk budur dediğim karelerdi...

23 Nisan Çocuk bayramımız kutlu olsun dedik Ahmet abiyle Bilim Otobüsümüzde ve gola koyulduk sinemaya gitmek için. Hava güneşliydi her şey yolundaydı belki bir anlamda fakat bende bir burukluk vardı yarın sabahın erken saatlerinden itibaren kardeşlerim o bambaşka ışıltılarıyla birlikte buradan ayrılacak Ankara benim gözümde ışıksız kalacaktı. Bu

düşüncelerden Efsun hanımın çarşı çimlerinde çocukların suratlarını boyamasıyla ayrılabilirdim. Her biri bambaşka şekiller çizdiriyordu yüzüne kimisi kedi oldu kimisi palyaço. Bütün çocuklar ve gönüllüler boyandıktan sonra otobüslerimize bindik ve Eğinir'e geçtik piknik yapmak için. Yaklaşık 2 saatlik bir sürede ip atladık, top oynadık, halat çektik daha neler neler.. Ama sonra ani gelen ve gene ani bir şekilde giden yağmur yüzünden pikniğimizi burada sona erdirmek zorunda kaldık. Kim bilebilirdi ki pikniğe Sem de devam edebileceğimizi.

Çocuk Tiyatrosunun ardından bir 23 Nisan projesi daha son bulmuştu vakit veda vaktiydi. Her zamanki gibi gözlerde yaş eksik olmadı. En güzel cümleler gene bu sırada kuruldu. En anlamlı sözler gene bu sırada verildi gönüllü ablalara ve

abilere. Pazar günü akşama doğru Anadolu'dan gelen bir demet çiçek tekrar Anadolu'ya serpilmişti... Kardeşlerimizi bizlerle buluşturan fedakar öğretmenlerime , bu projede emeği geçen tüm gönüllü arkadaşlarıma sonsuz teşekkürler.

Gamze Demirtaş

Matematik Bölümü Öğrencisi

İlk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr